

азъ се испросихъ отъ дружинния командиръ да ида въ Габрово, къдѣто и заминахъ съ брата си, вуйка си и братовчеда си Подпор. Н.

Слуха, който се бѣше прѣсналъ на Зелено Дърво, че 16-а дивизия щѣла да пристигне на Шипка отъ Плѣвенъ, се оказа истински. Доблестния, „Бѣлия“ (акъ), както наричаха Турцитѣ генералъ Скобелева подъ Плѣвенъ, вече бѣше пристигналъ въ Габрово.

Габровчени тържествуваха и, особено, бѣжанцитѣ отъ Южна България, у които надеждата, да видятъ скоро роднитѣ мѣста, се усили. Габровчени пѣкъ се радваха за това, че ако нашитѣ войски напрѣдняха и прѣвземаха Шипка, тѣ щѣха да бждатъ избавени отъ онѣзи тѣжка и разнообразна повинностъ, която носяха отъ толкова врѣме. Въобще же, успѣха на рускитѣ войски радостно се отразяваше въ сърдцето на цѣлия български народъ.

На другия день, слѣдъ като прѣдадохъ на брата си спестенитѣ си пари, азъ заминахъ за Зелено-Дърво. Бързахъ да се завърна, защото имахъ да прѣглеждамъ пушкитѣ още на двѣ роты. По пѣтя ме настигна и, като стрѣла, замина единъ генералъ, възседналъ на единъ прѣвъсходенъ бѣлъ конь — иноходецъ. Слѣдъ генерала, едвамъ успѣваше да го стигне съпътника му, штабсъ офицеръ, възседналъ на добъръ дорестъ конь. Азъ никога не бѣхъ виждалъ Генералъ Скобелева, но по расказа познахъ „бѣлия“ Генералъ.

Съ пристигването на Скобелева, всички бѣхме вече увѣрени за скоро-прѣдстоящия бой. Не се знаеше само положително за къдѣ ще вървимъ. Офицеритѣ прѣдполагаха, че сега ще се изпълни плана на Генералъ Столѣгова, за нападението на турския отрядъ въ шейновския укрѣпенъ лагеръ, прѣзъ Вѣтро—поле и с. Химитлий.

На 22 Декемврий съ приказъ по дружината се прѣдписваше да се направятъ буквално сжщитѣ приготовления, които се прѣдписваха по рано за прѣдполагаемия на 16 Ноемврий походъ. Тия прѣдписания бидоха изпълнени най точно. Съ приказа же по опълчението, между друго, още се прѣдписваше да има при